

[Valdemar Sørensen.]

en Grænse, og derfor synes jeg, at man samtidig skulde gøre noget andet, som virker straks, for denne Undersøgelse vil jo tage sin Tid. Jeg synes, at man simpelt hen skulde maksimalisere Sofaimportørernes Fortjeneste. De udøver ingen handelsmæssig Funktion og har ikke Krav paa en handelsmæssig Fortjeneste. Sofaimporten er for saa vidt et Led i en nødvendig Omsætning, som Handelen med Valutabevillinger ligesom Handel med Svinekøret er Livets Korrektiv til en ufuldkommen Administration, men Sofaimporten kan højst have Krav paa det, man giver den almindelige Kommissions-Mellemhandler, en Agentprovision eller et Kommissionssalær, og det kan i de forskellige Brancher bevæge sig — alt efter hvad der er Sædvane — fra 3 til 5 pCt. Hvad der er ud over det, behøver man ikke at give Sofaimporten. Men hertil siger Handelsorganisationerne: det nytter ikke, for naar man paa Kontorerne har fastsat Prisen, gaar Parterne ned i Porten og afregner privat efter en større Pris. Ja, det gør de vistnok i mange Tilfælde, det vil jeg slet ikke underkende, men jeg vil dog spørge, om man har en Byretsdømmer ved Siden af enhver Importør, der beregner sin Konjunkturfortjeneste. Kan der ikke ved enhver Varekalkulation ske nøjagtigt det samme, som man frygter vil ske, hvis man sætter Maksimalpris for Sofaimportens Fortjeneste? Det kan der sikkert, men jeg tror, man gør bedre i ved alle de regulerende Prisforanstaltninger, man træffer, at gaa ud fra den simple Grundsatning, at længere end til at skabe et Sæt af Retsregler, som giver Domstolene et Grundlag, naar man faar fat i Overtræderen, kan man ikke naa. Det kan man ikke naa i dette Tilfælde eller i andre Tilfælde, og jeg nærer ingen Tvivl om, at Administrationen bliver stillet over for det selvsamme Problem, naar man nu igen skal til at tale om Benzinpriserne og maaske Omsætteligheden af Benzinattesterne. Det er det samme, der gaar igen overalt, at længere end til at skabe et Sæt Retsregler, der giver Domstolene et Grundlag for at skride ind, hvor Overtrædelser sker, kan vi ikke komme. Saa bliver det i øvrigt Administrationens, den offentlige Kontrols og Publikums egen Sag at gribe ind, hvor Mislighederne sker, saadan at de Regler, vi har fastsat i Lovgivningen, kan komme til Anvendelse. Jeg tror ikke, man kan naa længere, og jeg tror, man begaar en Uret, hvis man nu giver sig til at undersøge paa Grundlag af de Salg, der er foregaaet før 1. Januar, hvem der nu skal miste deres

Importbevillinger. Dels har de efter Loven haft Ret til at overdrage dem, og dels er denne Overdragelse ofte foregaaet under saadanne Former, som man under normal Handel maa respektere.

Men hvad man saa gør, vil jeg gerne bede om, at man ved Siden af denne Undersøgelse af Importørernes Forhold med det samme faar gjort Valutacentralen klart, at nu maa man stryge mange af de særdeles kunstige Foranstaltninger, hvormed man omgiver selve den lovmæssige Brug af Valutaattester. En af Grundene til, at der er solgt Valutaattester, er ganske simpelt den, at disse Forskrifter er saa kunstige og uigennemsigtige, i saa høj Grad egnede til at lokke en Mand ud i noget, hvor han let kan falde igennem, at han i mange Tilfælde har foretrukket at sælge sine Attester. Derfor beder jeg om, at ogsaa dette Synspunkt maa blive taget i Betragtning, naar man skal til at forhandle om den Ordning, der nu skal træffes, men først og fremmest er det min Overbevisning, at vil man virkelig gøre noget positivt i den nuværende Situation for at standse det utvivlsomme Misbrug, der finder Sted, saa maa man fastsætte en saadan Pris for Overdragelsen, at man kan se, inden for hvilke Rammer man bevæger sig, og enhver kan vide, at naar han gaar uden for disse Rammer, er han ude i det ulovmedholdelige, og saa kan han rammes for Misbruget.

Anden Næstformand (Westermann):

Det ærede Medlem Hr. Prieme har Ordet for en kort Bemærkning.

Prieme: I enhver Sag kan der fremføres Argumenter pro et contra, og det kan jo lyde meget rigtigt og meget godt, hvad det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen nys fremførte her fra Folketingets Talerstol. Men kommer man ud i det praktiske Liv og ser, hvad det er, det ærede Medlem nu gjorde sig til Talsmand for, saa vil man se, at der sidder her og dør nogle Importører med et Importtal hjemme paa deres Kontorer og kan sælge de deraf flydende Attester for et eller andet større eller mindre Beløb uden at gøre noget produktivt Arbejde, og samtidig er der nogle levende Firmaer, der beskæftiger 30, 40, 50 eller maaske 100 Mennesker, som ikke kan opnaa de Attester, som er nødvendige for, at de kan drive deres Virksomhed og beskæftige deres Personale. Jeg føler mig fuldstændig overbevist om, at ligegyldigt hvilke Argumenter der fremføres, saa vil det være umuligt at trænge igennem med de